

Základní škola Prostějov ul. E. Valenty 52

Václav Hrůza

Příběh o tom, jak se český mukl dostal do světa

Autorský tým: Vendula Kučerová, Jakub Mikulášek, Ondřej Němec, Klára Smékalová, Tereza Srostlíková

Pedagogické vedení: Mgr. Hana Lužná

Škola: ZŠ Prostějov, ul. E. Valenty 52

„Život si každý kazí sám sobě. Pokud budu pořád přemýšlet o tom, že ten nebo onen mi ublížil, tak budu ničit život sám sobě. Tak si říkám, že oni za to vlastně ani nemohli. Těch lidí, kteří jsou zvyklí myslet vlastním mozkiem, těch moc nenajdete. A mozek má člověk proto, aby myslel. Sám! No, a když myslí sám, tak má vždycky možnost se rozhodnout.“

To je jedna z myšlenek, která zazněla při našem dvouhodinovém rozhovoru s panem Václavem Hrůzou. Vyslechli jsme životní příběh jihočeského rodáka, který byl, jako velmi mladý, na základě vykonstruovaných obvinění odsouzen na doživotí. Po osmi letech strávených v jáchymovských uranových dolech a dalších věznicích se dočkal nového procesu a byl propuštěn. Stigma politického vězně nesl celý další život, ale měl štěstí, že se setkával s osvícenými lidmi. Ty nezajímala jeho minulost, ale co umí a čím může přispět danému podniku. Také díky svému jazykovému vybavení se stal pracovníkem podniku zahraničního obchodu – Intergeo a služebně pobýval v zemích celého světa. Svoji profesní kariéru ukončil jako velvyslanec v Mongolsku, kde předtím působil dvacet let. Dnes žije v Prostějově, v blízkosti svých synů a jejich rodin.

Bylo velmi náročné z jeho bohatého života vybrat ucelený úsek. Zvolili jsme vyprávění o jeho věznění, poněvadž o této době jsme velmi málo věděli, a tak jsme tuto část zaznamenali do rozhlasové reportáže. Celý život jsme ještě zpracovali do životopisného příběhu. Bohužel jsme měli k dispozici málo obrazového materiálu. Náš pamětník byl ještě v Písku vykraden a zloději si odnesli i krabice s fotografiemi. A tak se pan Hrůza musel při svém vyprávění spolehnout na svoje vzpomínky a my na naši představivost.